

disse Udtalelser nøde mig og Flere med mig til bestemt at slutte os til det Endringsforslag, som er stillet, og jeg kan forsikre, at jeg ikke var bestemt derpaa, da jeg idag kom herind i Salen. Jeg kan nemlig ikke med min Stemme bidrage til at give saadanne Grundsatninger Medhold, som af de tvende Ministerere anførte for Loven, og, dersom jeg stemte for Loven, efterat saadanne Grundsatninger vare fremsatte, vilde jeg selv, ved min Tausshed, give det Medhold, som ligefrem vilde stride mod min fulde Overbeviisning. Hvad er det, der er anført til Styrke for, at man skal udlade at vedtage et Forslag, der nedsætter den Gage, hvormed en Høiesterets-Asfessor skal begynde — her tales ikke om den meget høie Gage af 5000 Rd. for Justitiarius og 4000 Rd. som Maximum for de øvrige Asfessorer, dette Punkt skal jeg lade udenfor, og jeg skal ingen Indvending gjøre derimod —, men hvad er det, der anføres for, at man ikke skal nedsætte Begyndelsesgagen efter det foreliggende Forslag? Er det ikke forbausende at høre den ene Minister sige, at 2400 Rd. ikke ere tilstrækkelige til Livets første Fornødenheder, og den anden Minister sige, at 3000 Rd. ikke er Mere, end at en Mand accurat kan leve deraf? Den, der veed, hvad man behøver for at kunne leve; kan efter min Mening ikke Andet end forbauses over saadanne Udtryk. Den ærede Minister, som talte sidst, Cultusministeren, anførte under Forhandlingerne, at han meget vel vidste, hvad jeg vilde komme til at ytre, men jeg vidste ligesaa fuldt, da han begyndte sit Foredrag; hvad han vilde sige, og jeg havde ikke tænkt paa at komme til at fremsætte mine Bemærkninger, naar jeg ikke ved disse yderligt stærke Udtalelser fra den modsatte Side ligesom var bleven nødt og drevet dertil. Og det er overordentlig stærkt Udtryk, det er Udtryk, hvorved man skader den Sag, man vil fremme, og det er Udtryk, som ikke kunne holde Stik. Naar den ærede Minister havde sagt: Jeg finder det rigtig, at Høiesterets-Asfessorerne ifølge deres Stilling og de Kundskaber, de maae have, begynde med en Gage af 3000 Rd. (Kirke- og Underviisningsministeren: Det sagde jeg!). — Nei, den ærede Minister sagde, at 3000 Rd. ikke var Mere, end hvad Ved-

kommende accurat kunde leve af, og det er noget ganske Andet — naar han havde sagt det, skulde jeg ikke modsætte mig; men, naar han siger, at 3000 Rd. ikke er Mere, end vedkommende Embedsmand accurat kan leve af, saa protesterer jeg derimod som noget Urigtigt. Den ærede Minister appellerede til Forskjellige, som maatte kunne bedømme, hvorvidt dette var rigtig; ja, jeg har ogsaa Tanke om, at jeg kan dømme i denne Sag; men jeg troer, at det er vanskeliggere for den, der har mere end 3000 Rd. og hele sit Liv er sikret 3000 Rd., at dømme derom, end det er for en Anden, som er vant til at nøies med Mindre; idetmindste troer jeg, at paa Gjensidighed til at kunne bedømme dette Forhold kan der Ingen klage fra den anden Side. Naar saa den ærede Justitsminister har anført, at en saadan Gage ogsaa var nødvendig paa Grund af den ansvarfulde Stilling, som en Høiesteretsasfessor indtager, og at den Vedkommende, naar han ikke havde en saadan Indtægt, mange Gange kunde komme til ikke at udfylde sin Plads tilbørligt, saa er det ogsaa et af de gamle Raisonnementer, som jeg ikke skal gaae nærmere ind paa, da det allerede er imødegaaet fra en anden Side. Naar den ærede Minister derefter paa et fremsat Spørgsmaal erklærede, at han derved ikke havde tænkt paa Grilighed og Redelighed, men at Skarpsindigheden vilde lide under, at Gagerne ikke vare saa store som foreslaaet, saa maa jeg tilstaae, at jeg aldrig i Livet har erfaret, at Skarpsindigheden fremkaldtes og tiltog ved at have rundeligt at leve af; min Erfaring er tværtimod den modsatte, at Skarpsindigheden vækkes langt lettere hos den, der har Mindre at leve af, da han er langt mere opfordret til at bruge sin Skarpsindighed end den, der er stillet saa høit, at han ikke har det nødtigt. Dersom man giver det Medhold, at 2400 Rd. ikke ere tilstrækkelige til Livets første Fornødenheder, og at 3000 Rd. accurat er det, en Mand i en Stilling som den her omhandlede kan leve af, hvorledes har man da kunnet forsvare at yde endeel Mindre til forskjellige andre Embedsstillinger? Jeg siger, at, naar man giver det Medhold, kan man ikke modsætte sig et hvilket som helst Lovforslag angaaende Forhøielse af mange andre Lønninger, og hvad maatte